

Lukáš 24,1-12: Prázdný hrob

Autor přípravy

[Rut Kučerová](#)

1. První reakce

- věrnost žen
- dotek vzpomínky stačí, aby se ženy probudily k životu
- nedůvěra a posměch "jedenácti"....
- nedůvěra Petra...běží se přesvědčit, ale důkaz víře nestačí

2. Text

2.1. Kontext

- ženy připravující se pro poslední službu Ježíšovi, uctivě a pokojně
- rozrušení a vyděšení učedníci utíkající z Jeruzaléma do Emauz
- setkání Ježíše se zmatenými učedníky v Jeruzalémě

2.2. Komentář

v. 4: A jak nad tím byly v rozpacích...

rozpaky žen, spíš myšlenkový zmatek, skutečnost prázdného hrobu je nepřivede k víře, potřebují pomoc a ta se jim dostává

v. 5: Proč hledáte živého mezi mrtvými...

výtka dvou mužů v oslnivém rouchu, není příjemná, ale ženám živě připomene Ježíšova slova, která si uchovaly v srdci

v. 6: Vzpomeňte, jak vám řekl...

Bůh pamatuje na lidi a lidé se rozpomínají něj...

Ženám se nepřikazuje, aby šly zvěstovat zprávu o prázdném hrobu, mají se nejprve "rozpomenout".

v.7: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem...

nejmenují se zde velekněží a zákoníci a Židé a učitelé Zákona, ale je tu morální a etické zhodnocení "hříšníci"

v. 8: Vzpomněly si na jeho slova

Ježíšova slova o utrpení se jeví jako klíčová k pochopení ukřižování a vzkříšení, jde tu o víc, než o proroctví a jeho naplnění

v. 9: oznámily to všechno...

ačkoliv jim to nebylo nařízeno, ženy vypráví, co prožily scéna připomíná nadšenou reakci pastýřů na andělské zvěstování

Ježíšova narození

ženy jsou první svědkové u L

v. 11: Těm ta slova připadala jako plané řeči...

stěží najdeme pohrdlivější vyjádření o reakci učedníků na zvěstování

žen – "žvást, prázdné řeči", zprávu považují za nesmysl

už za Ježíšova života nemohli učedníci pochopit, že Ježíš musí trpět,

dokonce se ho na to báli zeptat, a teď vůbec nechtějí nic slyšet

nedovolili si dotyk, ani tenkrát, ani dnes

3. Teologická témata

- dotykem vzpomínek na Ježíšovo utrpení, smrt a vzkříšení se rodí víra
- živý Ježíš navštěvuje lidská srdce a křísí je k životu

4. Podněty ke kázání

4.1. Dobrořeč duše má Hospodinu a nezapomínej...

Rozpomínat se na Boží lásku, vyprávět si o ní starými biblickými příběhy i současnými...

Jeden malý kluk mi na náboženství po vyprávění pašijního příběhu řekl:

"když jsi nám vyprávěla o ukřižování Ježíše, bylo mně tak smutno, až mě bolelo srdce...." Myslím, že ten chlapec má nejlepší výbavu pro život.

Jaké zážitky si pamatujeme ze života?

Které jsme si pustili "na tělo", do srdce, do místa, kterým prochází Bůh.

Dotýkají se nás, mění nás, odvíjí se od nich všechny další, vytváří souvislosti

Čingiz Ajtmatov: Stanice Bouřná

Na odlehlé oáze v poušti žije kočovný kmen. Je častou kořistí lupičů, kteří mají bestiální způsob mučení. Pochytají všechny muže, vyberou si ty nejzdravější a nejsilnější, přiváží je ke kůlu na prudké slunce a hlavu jim ovinou živou velbloudí kůží a nedávají jim pít. Jenom ti nejzdatnější přežijí. Velbloudí kůže se vysycháním zcvrkává, přirůstá k hlavě a deformuje ji. Ti muži se zblázní, ztrácí paměť, a tím, se stávají nejceněnějšími otroky.

Nic si nepamatují a jsou ochotni vykonávat jakýkoliv rozkaz. Říká se jim Mankurti. Jeden z nich dostává rozkaz zabít svou vlastní matku. Mankurt

ji nepoznává. Vykonává jen rozkaz svého pána, chladnokrevně, přesně, rychle.

Neztratit paměť, aby se z nás nestali otroci, novodobí Mankurti.

Nezapomínat na dobrodiní Boží

...dovolit, aby se nás dotklo

...obnovovat v sobě příběhy o Boží lásce, která objímá náš svět.

...nevynechávat utrpení

I smrt, které se všichni tak bojíme, a která nás vždycky nakonec dostane, je na Bí lásku krátká. Nepřemůže ji.

4.2. Být u toho ...nablízku... ženy z příběhu

Být blízko středu našeho života

Všechno, co myslíme, konáme, toužíme, naše zážitky, musí mít svůj střed, své útočiště, jinak jsme v životě smýkáni ze strany na stranu, a hrozí nám, že "ulítneme". Jako z kolotoče.

Bůh je střed našeho života. Útočiště.

Nevzdálit se, nevypadnout ze středu.

Čím jsme dál od středu, hrozí nám, že se "utrhneme", "vypadneme", "ulítneme".

První vypadl ze středu svého života Adam.

Kristus je ten, který nás vede zpátky do středu. Svou láskou.

Kristus je viditelné centrum, k němu se všechno, co je v našem životě rozptýlené a roztržštěné a rozbité může sbíhat...a přibližovat Bohu i lidem.

V Truchlivém píše Komenský: "Jak jste všichni na Petrovu formu!

Jednák se tužíte zdaleka, jednák slábnete zblízka."

Proto je dobré "být u toho", být co nejbliž středu našeho života, připomínat si Boží lásku a věrnost – ukřižování, vzkříšení, prázdný hrob, a tak být Bohu nablízku, aby naše důvěra nezeslábla, když trápení a strach a osamocení se dějí nad míru, nad lidské unesení (i za Jobem přišel Bůh zavčasu, dřív, než ztratil víru)

4.3. Je vyhráno! Kristus byl vzkříšen, je živý

říkají dva muži v zářícím rouchu ženám. I nám.

Svátek Vzkříšení Ježíše je svátek i našeho křísení a probouzení.

Děje se, když slyšíme oslovení (ano, tahle situace se dotýká a týká mě).

Když cítíme dotyk lásky, bolesti, radosti. To nás Bůh křísí k

životu...Povolává k životu. Wolker píše v básni Dnešek, že pak nastává "slavné zmrtvýchvstání".

Naše víra (i všech Marií, Petra, učedníků, Kleofáše a toho druhého) potřebuje vzkříšení – probuzení a taky povzbuzení.

Vzkřísit jiskřičky naděje, když oheň vyhasíná a srdce se nám naplní bezradností a zoufalstvím.

Viktor Fischl: Kuropění

V knížce Kuropění píše Fischl o starém venkovském lékaři. Hrdinou příběhu není doktor, ale jeho věrný druh kohout Pedro, jeho alter Ego, který ho doprovází na všech cestách k pacientům. A je to právě on, kdo burcuje doktora z rezignace a probouzí ho k dalším zápasům se zlem a bolestí a nemocí a smrtí.

"Vyhráno, vyhráno!" budí mě Pedro den co den.

"Je krásné ráno. Je krásný den."

"Den jako den", říkám mu, "jeden den jako druhý."

"Ne,ne," trvá na svém Pedro, "dnes je krásněji než včera. A zítra bude krásněji než dnes."

"A co když zítra nevstanu a vynesou mě a vykopou hrob a přikryjí drnem? A co když ti lasička skočí na hrdlo? Bude také dnes krásnější než včera?" ptám se.

"I potom, doktore, bude krásný den. Bude bez nás, ale bude krásný."

A rozezpívá se hlasitěji než dřív a kohouti z celé vsi se k němu přidávají ve slavném chorálu.

Každé ráno stále opakovaný, ale vždycky nový rozhovor, v němž Bůh a člověk se potkávají znovu a znovu...A při každém takovém setkání do nás Bůh pumpuje sílu k životu, jako když tvoří úsvit, odstrkává tmu a neúnavně pumpuje do vzduchu bílou a modrou.

Nové ráno, nový den, nová možnost k životu.

Nová oslovení, nová setkání.

Nový začátek.

Probuzení a vzkříšení k životu.

Nový dech, když nám náš už nestačí.

Liturgické období

[velikonoce](#)

edice

29

[stáhnout PDF](#)